

mindelighed fik et højst bedrøveligt Udfald for ham. Dog taltes der ogsaa om et Maveonde, og sikkert var det, at Stafetten paa Kærsholm ikke sjælden maatte sprænge afsted til Stationsbyen for at hente Draaber paa Apoteket.

Pudsigt nok var Hofjægermesteren i Almindelighed ikke selv istand til at fatte Aarsagen til sin Forstemthed. Bedst som han sad veltilpas i sin Stue og underholdt sig med at se Røgskyerne fra hans Pibe sejle om i Solskinnet, kunde Tung-sindet stige op i ham som et Mulm og pludselig formørke Tilværelsen for ham. Saa begyndte han at tænke sig om, og under sin forgæves Søgen efter en Anledning sank han bestandig dybere ned i Trøstesløshed.

Rundt om i Kærsholms Stalde og Loer rygtedes det hurtigt, naar „Humøret“ var kommen over Hofjægermesteren, og der blev da en almindelig Listen-af overalt, hvor hans langbenede Skikkelse tonede frem. Han var under saadanne Forhold heller ikke rigtig hyggelig at se paa med sine blaasorte Øjenhuler og den duvende Nakke, der gav ham en Holdning som en Stud med et Bræt for Panden.

Hans Kone, der var saa klog en Dame, men ogsaa for stolt til at ville undergive sig hans Luner, lod altid, som om hun ingenting mærkede. Hun vidste, at ethvert Forsøg paa at indvirke paa hans Stemning kun gjorde ondt værre. Ondet skulde have sin Tid og forsvandt da lige saa ueftersporligt, som det var kommet. Ved deres ensomme Maaltider, hvor Hofjægermesteren ikke aabnede Munden uden for at spise, overtog hun hele Underholdningen, idet hun iøvrigt tæmmede ham ved at sørge for, at han fik sine Livretter. Hofjægermesteren var nemlig en stor